

2010 "The artist is present" by Marina Abramovich

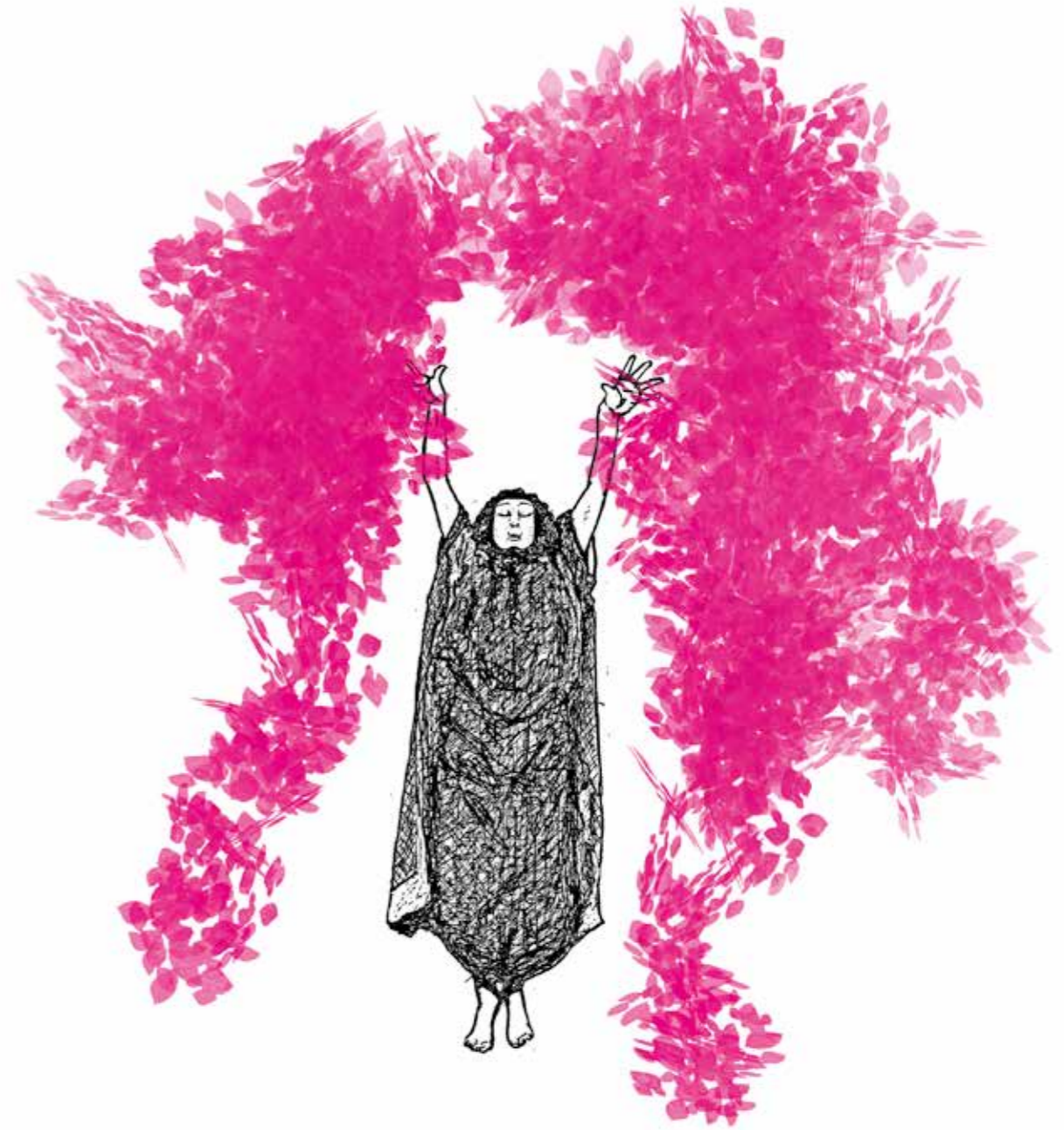
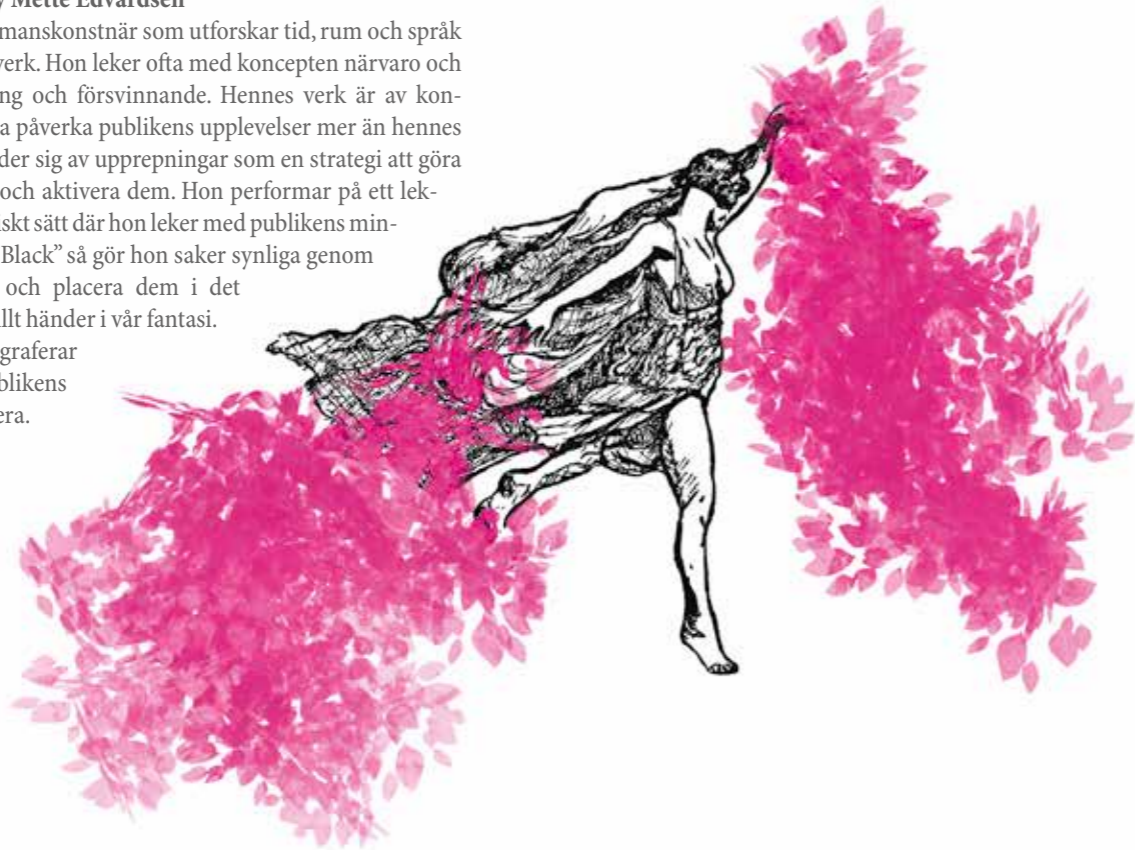
Marina är en av de mest populära performanskonstnärerna vi har idag. Hon utforskar kroppskonst, kroppens uthållighet och feminism. Relationen mellan publiken och henne själv som performer, kroppens begränsningar och ens sinnes möjligheter är viktigt i hennes konstnärliga arbete. Ett av hennes mest kända performansverk är "The Artist is Present" där fokus på närvaro och ögonkontakt med publiken var central. Under 736 timmar av statiskt sittande kollade Marina 1 545 människor i ögonen. Många kände sig upprymda och helade av detta möte och Marina sa att detta var en av de viktigaste händelserna i hennes liv.

2011 "Black" by Mette Edvardsen

Mette är en performanskonstnär som utforskar tid, rum och språk i sina performansverk. Hon leker ofta med koncepten närvaro och frånvaro, förändring och försvinnande. Hennes verk är av konceptuell art och ska påverka publikens upplevelser mer än hennes egen. Mette använder sig av upprepningar som en strategi att göra händelser synliga och aktivera dem. Hon performerar på ett lekfullt och humoristiskt sätt där hon leker med publikens minne. I hennes verk "Black" så gör hon saker synliga genom att namnge dem och placera dem i det tomma rummet. Allt händer i vår fantasi. Och Mette koreograferar ett verk utifrån publikens förmåga att fantisera.

2020 "Moving in Concert" by Mette Ingvarstsen

Mettes Ingvarstsen är inte att blanda ihop med Mette Edvardsen. Dem skiljer sig åt stort. Ingvarstsens koreografiska arbete är både konceptuellt och väldigt fysiskt. Hennes verk grundar sig främst i research och teoretiska koncept. Mette tänker på att koreografera som en konstnärlig praktik där inte bara kroppen relaterar till koreograferandet men också till andra typer av icke humana kroppar och animerat material. I hennes verk "Moving in Concerts" skapar hon en värld där människor, teknologi och naturliga material existerar tillsammans. Rörelsespråket är abstrakt och utforskar hur den digitaliserade världen påverkar människans kropps sensoriska system.

BARBIE

– en föreställning om danshistoria

BARBIE – en föreställning om danshistoria

Denna föreställning handlar om danshistoria med inslag av performanskonst och experimentell musik. Kända verk av betydande kvinnliga koreografer, performanskonstnärer och musiker presenteras i kronologisk ordning. Konstnärernas spektakulära stil och betydande verk gestaltas på ett sarkastiskt sätt, likaså deras personliga liv och interaktion med varandra. Barbie är protagonisten i föreställningen och framför de flesta verken med sin egen förvandlingsbara plastkropp. Barbie, som även hon har en egen intressant historia att berätta låter den skina igenom i hennes roll som dansare. Fakta och inspiration om konstnärerna och deras verk har hämtats från Wikipedia och Youtube.

Barbie är från början en amerikansk produkt skapad av det amerikanska leksaksföretaget Mattel. Inc. Barbie var en idé påhittad av Ruth Handler som var inspirerad av den tyska dockan Bild Lilli. Båda dockorna vara skapade i syfte att låta barn leka med kläder och fashion i vuxenvärlden. Barbie har under en lång tid blivit kritiserad för sitt skönhetsideal och har idag försökt att anpassa sig till verkligheten.

”When my daughter was a little younger and used to play with dolls, there were many times that I could hear her talking to her doll and repeating word-for-word something her mother might have said to her. If she was feeding the doll, she would use the same words that had been used on her maybe an hour earlier. Playing with dolls gives a little girl a chance to be the perfect mimic.”

– Ur boken ”Barbie Forever” av Robin Gerber

Historia

1891 **“The Serpentine Dance” by Loie Fuller**

Loie var en amerikansk dansare som kombinerade modern dans med tekniker inom teaterljus. Hon var fri i sin dansstil och utvecklade sitt egna naturliga rörelsesätt. Hon improviserade ohämmat med inspiration från sina tidigare erfarenheter inom teater och burleskdans. När Loie skapade sina egna dansare så experimenterade hon med långa kjolar och teaterljus. Hennes mest kända dansverk är ”The Serpentine Dance” som egentligen är mer av en idé än ett verk. Idén var att kombinera koreografi med klänningar av silke och projicerad en flerfärgad ljusshow på tyget som i sin tur kunde reflektera ljuset.

1902 **“The Mother of Modern Dance” by Isadora Duncan**
Isadora var känd för att dansa barfota och med färgglada sjalar. Hon hade en egen banbrytande stil som var inspirerad av grekiska skulpturer, natur, folkdans och sociala danser. Hennes filosofi var att finna det mest naturliga sättet att röra sig på och att dans var en högre form av konst än bara underhållning. Hennes rörelser var feminina och hon ville sprida sin teknik vidare till en yngre generation. Hon adopterade sex flickor som kallades ”Isadorables” som studerade Isadoras teknik på hennes egna dansskola. Trots denna framgång dog Isadora en tragisk död. På en resa i Frankrike ströps hon av sin egen sjal som fastnat i hjulet på den vägfarande bilen.

1914 **“Hexentanz” by Mary Wigman**
”Ausdruckstanz”, expressionistdans var Marys kännetecken. Hon liknande Isadora ville hon också bryta sig fri baletten och uttrycka sig på ett mer modernt sätt. Ett dansande som inte hade en bestämd

form utan istället var ett fritt och naturligt sätt att röra sig på. Det viktiga för Mary var även att uttrycka sanna känslor som människans passion, drömmar och rädslor. Hon hade även ett stort intresse för Cosmos. Ett av Marys mest kända solo är ”Hexentanz”. En häxdans som handlar om mörker och där Mary bär en häxmask när hon dansar sittandes på golvet till rytmisk trummusik.

1926 **“The Martha Graham Technique” by Martha Graham**
Martha är känd för sin dansteknik som övas på i hela världen. Hon skapade ett eget rörelsespråk och ville lära andra dansare att bättre uttrycka sin emotionella sida som performer. Danstekniken hon undervisade var baserad på ”contraction and release” tillsammans med andning. Martha undervisade till och med artister som Liza Minelli och Madonna i denna teknik.

1929 **“A room of one’s own” by Virginia Woolf**
Författarinnan Virginia påstår i sin essä att om kvinnor inte har pengar och ett eget rum så kan de heller inte utveckla sin kreativitet. Dessutom beskriver hon i sin bok om den påhittad karaktären Shakespeares syster som även hon har en stor begåvning. Samma som Shakespeares om inte ännu större. Trots detta misslyckas hon på grund av den mansdominerade värld som råder. Hon blir olycklig av att inte kunna uttrycka sin talang och begår tillslut självmord.

1932 **“An Indian Noche Dance” by Ruth St. Denis**
Ruth undersökte orientalisk filosofi och var mycket intresserad av mysticism. Hon skapade danser som var uttrycksfulla och underhållande men också kritiserad för att inte vara kulturellt autentiska. Hon kopierade en visuell idé och anpassade den till sitt eget sammanhang. Utöver dessa uppträdanden var hon en av de första koreograferna att visa ett verk som var över 8 timmar lång. Så kallad ”Durational performance” som senare blev en egen genre inom performanskonst.

1950 **“Fröken Julie” by Birgit Cullberg**

Birgit dramatiska dansteater bars upp av ett starkt patos och skildrade ofta orättvisor och förtryck, mänskliga relationer, kärlek och erotik. I hennes baletter fanns det mycket humor och lekfullhet. Uttrycken spände över det bombastiska, naiva och burdusa till det finstilt känsliga. Hennes koreografiska tolkning av August Strindbergs ”Fröken Julie” betraktas som hennes stora genombrott vilket verk har gått till danshistorien och räknas till ett av den svenska balettens viktigaste verk. Birgit låter den klassiska balettens teknik smälta samman med moderna dansuttryck vilket öppnade upp för ett nytänkande inom koreografi.

1952 **”Creole” by Katherine Mary Dunham**
I jämförelse med koreografen Ruth St. Denis så var den afro-amerikanska koreografen Katherine Dunham mycket mer respekterad och hyllad för sitt konstnärliga arbete. Katherine var inte bara koreograf utan också antropolog, författare och aktivist, vilka akademiska och politiska inriktningar formade hennes konstnärliga stil. Hon skapade sitt eget danskompani “The Katherine Dunham Dance Company” och dansutbildning där hon lärde ut sin egen dansteknik till unga afrikanska dansare. Hennes teknik var en kombination av karibisk och afrikansk danskultur tillsammans med europeisk balett samt att hon hade inslag av ritualistisk dans och sägner i sina verk. I verket “Ballet Creole” förvandlas Katherine till en Zombie.

1960 **“See Saw” by Simone Forti**

Simone är mer av en performanskonstnär inom modern dans och koreografi. Hon skapade en serie av performansverk som hon namngav ”Dance Constructions” varav ett verk hette ”See Saw”. Detta verk blev de mest omtalade verket av Simone. Hon utforskade all dagliga rörelser och hur de upplevs när de tas ur sin kontext och isoleras till enbart en handling. Simone fascinerades av att en handling som dekontextualisera blir något annat och plötsligt tappar sitt syfte.

1963 **“Dr Who” by Delia Derbyshire**

Delia skapade musiken till serien ”Dr Who”. det var första gången det spelades elektronisk musik på TV. Delia spelade in olika ljud hon skapade för hand som att slå på glasflaskor med vatten i eller ett metallamphuvud. Sedan klippte hon med sax och tejpade ihop de olika ljudremorna för att sedan skapa en planerad komposition. Hon var mycket innovativ för sin tid och var autodidakt i sitt lärande inom elektronisk musik. Hon kom på hur hon kunde manipulera ljudinspelningar och gjorde de till melodier och coola ljudeffekter. Hon hade studerat matematik på Oxford och var den första och enda kvinnan då.

1968 **Valerie Solanas <3 Andy Warhol**

Valerie Solanas var en radikal feminist so levde i New York där hon skrev pjäser och andra litterära verk som SCUM manifest. Hennes skrifter var ofta satirer om hennes hatiska åsikter om män och även kvinnor. Hon träffade popkonstnären och producenten Andy Warhol i NY. Andy hade en egen konststudio ”The Silver Factory”. Valerie ville att Andy skulle iscensätta en av hennes skrivna pjäser. Andy tog emot manuskriptet men läste det aldrig och tappade sedan bort det. Valerie tyckte att Andy var nonchalant och ville få betalt för sitt manuskript som var i hans händer vilket han ignorerade. Då sökte Valeri upp Andy och sköt honom i magen. Han överlevde men levde resten av sitt liv i rädsla.

1968 **“Switched on Bach” by Wendy Carlos**

Wendys karriär inom elektronmusik, genren elektronisk barock började när hon skapade musikalbumet ”Switched-On Bach”. Det var ett album baserat på sju av Johann Sebastian Bachs verk som hon spelade upp på en specialsynt som hette Moog Modular Synthesizer. Wendy återskapade redan existerande klassiska verk genom instrument som olika moderna synthesizers. Hon hade en akademisk bakgrund inom musik och skapade partitur för ett flertal välkända kommersiella filmer som Stanley Kubricks filmer ”Clockwork Orange” och ”The Shining”. Wendy genomgick även könsbyte som för sin tid var ovanligt.

1975 **“Interior scroll” by Carolee Schneeman**

Carolee var bildkonstnär och gjorde även performansverk som hon beskrev var en förläning av sitt måleri. De följde alltså samma idéer som hennes måleri. Carolee var inspirerad av expressionismen och var mycket engagerad i den feminismrörelse som utvecklades under hennes tid ”Feminist Art Movement”. Hon skapade feministiska performansverk som handlade om kvinnans kropp. ”Interior Scroll” är hennes mest omtalade verk som liknande hennes andra verk handlade om kvinnans spiritualitet och kött. Hon gestaltade kvinnans attribut som en kraft och källa till helig kunskap.

2000 **”Körper” by Sacha Walz**

Sasha är en koreograf som har förutom koreograferat sceniska verk med sitt egenetablerade danskompani ”Sasha Waltz & Guests” även drivit flera dansinstitutioner i Tyskland. I Sashas koreografiska verk “Körper” så lyfter dansarna varandra i huden och köttet och transporterar varandra genom rummet. De förkroppsligar sina egna berättelser i både fysisk koreografi som genom visuella praktiker. Visuella rörliga bilder som upplevs som illusioner. Dansarna kombinerar berättande och rörelser med varandra på ett abstrakt sätt. De sätter ihop varandras kroppar med varandra så kroppen förvrängs. Publiken får själva tolka vems berättelse tillhör vilken dansare. Sashas kännetecken och kompositionella stil är att hela koreografin verkar följa en underliggande enhetlighet. Som om verket är ett puzzle där en bara kan förstå hela motivet när hela puzzlet är lagt. Då visar sig en logik.